

عنوان مقاله:

امکان سنجی فرآیند جمع‌آوری باتری‌های قابل شارژ غیرصنعتی در کشور

محل انتشار:

سومین کنفرانس برنامه ریزی و مدیریت محیط زیست (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسندگان:

جعفر شهبورقوزولو - دانشگاه صنعتی امیرکبیر تهران، کارشناسی ارشد، فرآوری مواد معدنی:

حنیف کازرونی - دانشگاه صنعتی امیرکبیر تهران، دانشجوی دکتری بایوتکنولوژی، دانشکده مهندسی شیمی:

عدالت آزاد - دانشگاه تربیت مدرس تهران، کارشناسی ارشد، مکانیک سنگ:

عبداله دینی - دانشگاه تربیت مدرس تهران، کارشناسی ارشد، مکانیک سنگ:

خلاصه مقاله:

در ایران، تقریباً تمام باتری‌های مصرف شده، بدون هیچ گونه مدیریتی وارد پسماندهای جامد شهری می‌شود، درحالی‌که بازیافت آنها و وارد کردن فلزاتی نظیر سرب، لیتیم، آنتیموان، نیکل، کادمیم و مواد آلی نظیر پلی‌پروپیلن حاصل از بازیافت باتری‌ها به چرخه صنعت امری اقتصادی محسوب می‌شود. متأسفانه در کشور آماری برای باتری‌های مستعمل در دست نیست و می‌توان گفت که اکثر زباله‌های به محل دفن برده می‌شوند و جداسازی خاصی در این مورد صورت نمی‌گیرد. در این تحقیق میزان باتری‌های فرسوده قابل دسترس برای جمع‌آوری محاسبه شده است. بدین منظور ابتدا آمار واردات تجهیزات حاوی باتری در 5 سال گذشته و گردآوری یک جامعه آماری 100 نفری از خانوارها، درصد باتری‌های دردسترس برای جمع‌آوری در آن به دست آمد. نتایج نشان داد که در حدود 1859 تن باتری لیتیمی، 795 تن باتری متال هیدریدی و 446 تن باتری نیکل کادمیم در کشور در حالت انباشت خانگی می‌باشد. 1080 تن باتری دور ریخته شده، 329 تن جمع‌آوری شده به 188 تن باتری به صورت غیرمصرفی در خانه می‌باشد. نرخ دسترسی جمع‌آوری برای باتری‌های قابل شارژ غیرصنعتی حدود 30 % مقدار اکتساب می‌باشد. در نهایت می‌توان نتیجه گرفت که در حدود 1409 تن باتری برای 5 سال گذشته در دسترس برای جمع‌آوری می‌باشد.

کلمات کلیدی:

باتری فرسوده، محیط زیست، جمع‌آوری، بازیافت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/239790>

